Online book

دنړۍ کیسې

(لنډې کیسې)

راټوولونکی عیدمحمد عابد

د نړۍ کیسې

(لنډې کیسې)

راټوولونکـــی: عیدمحمد عابد

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: د نړۍ کیسې (لنډې کیسې)

راټوولونکی: عیدمحمد عابد

ډیزاین: عیدمحمد عابد

کال: ۱۳۹۹

خپرندوی: انلاین خپور شوی

زموږ د تلیګرام چینل: **https://t.me/ayapohizy**

قاتل خاوند

یو سړي غوښتل چې خپله مېرمن ووهي، نو په لکړه يې ځو واره ووهل، خو ناڅاپه يې مېرمن مړه سوه په داسي حال کي چي خاوند يې د وژلو قصد نه وو کړی، بلکي د نوموړي مقصد دا وو چي تادیب ورکړي.

تر دې پېښي وروسته د مېرمني د کورنۍ (خسرگنۍ) څخه په بېره کي سو او د دې پېښي څخه يې هيڅ حل لاره و نه موندل.

نو د کور څخه راووتئ او خپل يو نژدې ملگري ته يې دا کيسه وکړه.

هغه ملگري يې ورته وويل:

د خلاصون يوازنۍ لاره دا ده چي ته يو ښايسته ځوان پيدا کړې او خپل کور ته يې د مېلمستيا په بهانه راوبلې، بيا يې سر پرې کړه او جسد د خپلي مېرمني د جسد تر څنگ کښېږده او د مېرمني کورنۍ ته ووايه:

ما دغه ځوان وليدئ چي زما د مېرمني سره يې زنا کول، نو ما صبر نه سوای کولای ځکه مي دواړه ووژل.

کله چي دغه کس د خپل ملگري څخه دا حيله واورېدل نو د کور مخ ته کښېنستئ تر ځو چي يو ښايسته ځوان راغلئ، نو دغه قاتل ډېر ټينگار ورته وکړئ چي زما سره کور ته ولاړ سه.

هر کله چي هغه ځوان د قاتل کور ته ننوتئ نو قاتل راولاړ سو او دغه ځوان يې هم قتل کړ.

هر کله چي د مېرمني قريبان راغلل او دوه جسدونه يې وليدل او دغه قاتل يعني د مېرمني خاوند هغه دروا‌غجنه کيسه ورته وکړل، نو هغوی بېرته ولاړل او څه يې و نه ويل.

خو هغه ملگری چي دغه قاتل ته يې دا حيله ورښوولې وه، هغه يو زوی درلود، هغه زوی يې په دغه ورځ کور ته نه راغلئ. نو دغه پلار يې اندېښمن سو او د خپل قاتل ملگري کور ته ولاړئ.

د قاتل خاوند څخه يې پوښتنه وکړه چي آيا هغه حيله دي عملي کړه؟

هغه ورته وويل: هو!

ملگري يې ورته وويل: هغه ځوان راوښيه چي تا وژلی دئ.

هر کله چي دغه کس هغه وژل سوی ځوان ولیدئ نو هغه یې خپل زوی وو، هغه زوی چي د ده د حیلې په سبب وژل سوی وو.
همدا واقعه د حضرت علي – رضي الله عنه- د دې وینا مصداق ده:
څوک چي د خپل ورور لپاره څاه کیندي خپله به پکښي لوېږي.

نمک حرامه باچا او وفاداره سپیان

یوه باچاه چې ډېر ظالم وو، لس سپیان یې درلودل.
هر وزیر چې به په خپله دنده کې تېروتنه وکړه، باچا به سمدلاسه سپیانو ته ور اچوه، هغوی به سره څېري کړ، او وبه یې خوړ، باچا به ددې صحنې سیل کاوه.
یوه ورځ د باچا آشپز/پخوونکي څخه پخلی خراب شو، باچا فوراً أمر وکړ، چې سپیانو ته یې واچوئ.
پخوونکي باچا ته وویل چې ۱۰ ورځې وخت راکړه، وروسته زه خپله درته راځم.
اجازه ورکړل سوه او پخوونکی سیده د سپیانو ساتونکي ته ورغی د ساتونکي څخه یې وغوښتل چي ۱۰ ورځې به زه ستا دنده تر سره او ته رخصتي وکړه هغه هم موافق سو پخوونکي دنده پیل او هره ورځ یې سپیانو ته خواړه ورکول.
کله چي لس ورځې پورهشوې، پخوونکی د باچا حضور ته ورغی باچا هم أمر وکړ چې پخوونکی سپیانو ته واچوئ!
کله چې یې پخوونکي ته سپیان ور ایله کړل، ګوري چې سپیانو د پخوونکي پښو ته سرونه ټیټ

کړ
پاچا وپوښتل چې دا سپي ولي پخوونکی نه خوري؟

چا ځواب ورنکړ.
بالآخره پخوونکي باچا ته وویل چې ما ۱۰ کاله تاته چوپړ وکړ تا هر څه هېر کړل او په یوه کوچنۍ تېروتنه دي د مرګ حکم را باندي جاري کړ،

اما د سپیانو مې ۱۰ ورځي پالنه وکړه، هغوی مې خدمت هېر نه کړ!!!
باچا وشرمېد او د خپله کاره پښېمانه شو.

د قران کریم حفظ کول په خپل ناوې

یو زلمي له واده وروسته غوښتل ناوې یې هم دده په څېر د قرآن کریم حفظ وکړي، ناوې یې په مینه غوښتنه ومنله او له نوموړي یې د قرآن کریم د حفظ زدکړه پیل کړه، یوه ورځ زلمي په کور کې د یو شي لټه کوله نو یو داسې بکس یې ترسترګو شو چې پخوا یې نه ولیدلی، له پرانستلو وروسته یې ولیدل چې په بکس کې د قرآنکریم د حفظ شهادتنامې دي او د نوموړې د پېغلي نوم پکې لیکلی دی. په حیرانتیا سره یې له مېرمنې وپوښتل چې ولي دي زه پخوا نه خبرولم چې ستا قرآن کریم یاد دی؟

مېرمنې یې ځواب ورکړ چې ما غوښتل ستا له خولي یې بیا واورم، دا ځل یې له تا زده کړم، که مې نیمګړتیا لرله، سمه به یې کړم، او که نه وه، ډاډ به راکړي او دا چې ته مې استاذ شي؛ نو دواړه به یو ځای جنت ته لاړ شو.

د تعمیراتو انجینر

د تعمیراتو انجینر ډېر کلونه په یوه کمپنۍ کې کار کوه په عمر چې پوخ شو نو نیت یې وکړ چې نور به کار پرېږدي او خپلې کورنۍ سره به ګډ ژوند کوي د کمپنۍ مشر ورته وویل:
سمه ده په یوه شرط رخصت درکوم هغه دا چې مونږ ته یو ښه کور جوړ کړه کله چې د کور جوړول پای ته ورسېدل بیا تاته د رخصت اجازه ده

انجینر هم له ناچارۍ په نه زړه خبر ورسره ومنله او په کور یې پیل وکړ په بیړه او بې پروایۍ یې د کور کار روان کړ چې ژر له کاره ځان خلاص کړي د بېړې او ځان خلاصولو کار خو تش تپل وي په کم وخت کې د کور جوړول پای ته ورسېدل او د کمپنۍ مشر ته یې وسپاره د کمپنۍ مشر ورته موسکی شو او ورته یې وویل:
له کمپنۍ سره ستا د زیات وخت تیرولو او اوږد کار د خدمت په بدل کې دا کور تاته په تحفه کې درکوو، انجینر ټکر وخوړ هک حیران پاتې شو او په خپل بیړه او بې خونده کار سخت پښیمانه شو چې په خپل لاس یې د ځان لپاره د ټول عمر کور څومره بې کاره جوړ کړ.

دوه ملګري

دوه ملګري چې د یو نوم خان او د بل نوم ساجد وو.
دغه دواړه ملګري ډېر زیات ګناهګار وو،

هرې ګناه ته به یې لاس اچوه یوه ورځ خان خپل ملګري ساجد ته وویل: ما د مسجد د امام له ښځې سره اړیکه جوړه کړې ده او نن ورځ یې له ما څخه ضروري غوښتنه کړې چې مازیګر باید کور ته ورشم؛

خو زه وېرېږم هسې نه چې د مسجد امام (خاوند) یې رابانديې راشي نو ته داسې وکړه چې له لمانځه څخه وروسته له امام سره کښینه او په خبرو یې مصروف وساته

ساجد همداسې وکړل له لمانځه وروسته له امام سره کښیناست او تر ډیره وخته یې په خبرو کې بوخت وساته کله چې امام غوښتل پاځیږي ساجد خپل ملګري خان ته زنګ وواهه او د امام له ورتګ څخه یې خبر کړ خان هم په ډیره بیړه د ساجد څنګ ته را ورسید او څه یې چې کړي وه ټوله کیسه یې ساجد ته وکړه.

دا کیسه تر ډیره وخته همداسې روانه وه ساجد به د مسجد امام په خبرو مشغول ساته او خان به له وخت څخه په استفادي ناروا اړیکې پاللي په همدې کې د مسجد د امام او ساجد د زیات کښیناستلو له کبله د دواړو ترمنځ دوستي او ملګرتیا جوړه شوه تر دې پورې چې د ساجد زړه په امام وسوځید او خپل ضمیر ته به سخت خجالت وو

یوه ورځ یې له ځان سره کلک تصمیم ونیوه چې نن ورځ به امام ته ټوله کیسه کوي تر څو د خپلې میرمن له خیانت څخه خبر شي.

کله چې د امام څنګه ته ولاړ ورته یې وویل: زه ډیر تاسف کوم چې زما ناسته له تا سره د الله لپاره نه وه زه له تاسره ځکه کښیناستم چې خپل ملګري (خان) ته د ناروا اړیکو زمینه برابره کړم؛

ځکه هغه ستا له میرمن سره ناوړه اړیکي لري د مسجد امام په ډېرې حیرانتیا سره وویل: ما خو تر اوسه واده نه دی کړی نو ښځه مې له کومه کړه؟

دا خبر د ساجد په زړه د خنجر گذار وو.

آیا تاسې پوه شوۍ چې، خان د چا کور ته ورتگ کوه؟

خان به هر مازیگر د ساجد کور ته ورتگ کاوه.

دسمال

هوا ښکلې وه نر باد لگیده، نه د گرمۍ او نه هم د یخنۍ احساس کیده.

د پسرلي ورځې همداسې ښکلې او په زړه پورې هوا لري.

ورځې خپله لمن نغاړله شېبې د شپې په لور روانې وې،

لمر ورو، ورو له ځمکې خپلې وړانگې ټولولې،

سیوری هم د لویدیز له خوا په ډېرېدو و.

له خپلې مینې سره مې ژمنه کړې وه چې د لمر د لوېدو په وخت به یې باغ ته ورځم او یوه شېبه به یې دیدن کوم.

ټاکلې نېټه را ورسېده، په ځمکه ځای، ځای د مازیگر سیوری پروت و.

په ټاکلي وخت روان شوم له هغې سره د زړه خواله ته ناکراره وم غوښتل مې د زړه حال ورته ووایم.

ورته ووایم چې نور یوازې او له دې پرته ژوند نه شم کولای،

باید چې ژر یو بل ته ورسېږو او تل د یو بل په څنګ کې خوشاله ژوند وکړو.
له خپلو سوچونو، وېرو او خوشالیو سره یو ځای روان وم.

وېره ځکه وه، نه چې د دوی د کورنۍ او یا بل څوک مو ووینې.

نو څه به وایي چې زه څوک یم او هلته څه کوم.
له خپل کلي څخه تېر شوم دوی له خپل کلي څخه لرې د خپلې ځمکې په یوه څنډه کې کور جوړ کړی و.

زموږ او د دوی د کلیو تر منځ یو سپند بهېږي چې سیمې ته یې یوه ځانګړې ښکلا ورکړې.

د سپند دواړو لوریو ته زړه وړونکي شنه ځنګلونه ولاړ دي چې د انسان روح تازه کوي.
د پله لاره اوږده ده نو ځکه مې د سپند په غاړه پایڅې پورته کړې، په کراره په اوبو کې ورښکته شوم، لږ چې په کې لاړم په یوه ښویه ډبره مې پښه وښویېده له امله مې یې دوه درې سرغوټې وخوړې او په سختۍ راپورته شوم لاسونه مې نه شوای تکیه کوای ځکه چې لاسونه مې هم په ښویو ډبرو ښویېدل د سپند غاړې ته مې ځان ورساوه. په یوه شنه پوله ودرېدم چې له جامو مې اوبه وبهېږي، سر تر پایه مې جامې لندې وې. د دوی باغ هم سپند ته نژدې و. جامې مې نیښتېږلې چې په کړس کړس مې د خندا غږ واورېد. غږ خوږ را باندې ولګېد ځکه چې هغه د ګل پاڼې غږ و، هغه غږ و چې د نړۍ تر ټولو غږونو ماته خوږ و. غږ یې زما زړه تازه کړ.
زه خبر نه وم چې دا به یې زما له پاره وروستۍ خندا او خوشالي وي. ګل پاڼه په خپل سره سالو او سپین کمیس کې د باغ د ونو د شنو پاڼو په منځ کې داسې ښکارېده لکه د ګل سرې پاڼې چې

په شنو پاڼو کې ښکاري.
څنګ ته یې ور روان شوم، دومره په مینه یې راته کتل چې د تاثیر له امله یې دویم ځلې په پوله وښویېدم او ټولې جامې مې په خاور ککړې شوې پښه مې په پوله وښویېده د پټي په ډنډ اوبو کې ونښته له همدې امله دویم ځلي سیند ته لاړم خو تر شا شا مې دې ته په مینه کتل او دې راته خندل.
بېرته راغلم خو ډېر ورڅخه شرمېدم ځکه چې په مخ کې یې دوه ځله لوېدلی وم او دې مې په سېند کې د لوېدو او ټولو غوټو ننداره کړې وه.
تر لاس یې ونیوم، له ډېرې خوشالۍ یې خبرې ګډې وډې کېدې. ویل یې نژدې سېند رانه وړی وې خو خدای ته شکر چې بېرته یې سلامت راکړې.
د باغ په منځ کې د اوبو نری لښتی بهېده چې سړې او پاکې اوبه په کې روانې وې. دواړه د لښتي یوې او بلې غاړې ته کېناستو راته ویې ویل:
-زلمیه ډېره درنه خپه یم.
-ولې خدای دې مه رانه خپه کوه. زه خو هېڅکله هم تا نه خپه کوم.
-ډېر وخت کېږي چې زما پوښتنه دې نه ده کړې.
-اکبر ماما مې هره ورځ مور ته را روان وي هغه دوه پښې په یوه موزه کړې دي وایي چې خامخا به له موږ سره خپلوي کوي.
له دې خبرو سره به یې له سترګو یوه یوه اوښکه هم ګرېوانه ته پرېوته، ویل یې نه چې هېره کړې مې وي او په بل چا مې زړه بایللی وي.
ومې ویل چې هېڅکله به هم داسې ونه شي، ته څه وایې زه له تا پرته یوه لحظه هم ژوند نه شم کولای. خو درسونه مې را باندې زور شوي دي. تېرو ورځو کې مې آزموینې وې چې په ښه نومره په کې بریالی شوم. په دې خبره مې ډېره خوشاله شوه، زما په بریا سره یې اوښکې پاکې کړې او مبارکي یې راکړه.
د ګل پاڼې ګیلې لا خلاصې نه وې چې وړوکی ورور یې په منډه راغی.
ګل پاڼې ته دلته څه کوې؟

ژر راشه چې کور کې مېلمانه دي.

-څوک دي ولې وارخطا یې؟

-اکبر ماما دی ستا دسمال وړي، مور ویل ژر راشه چې خبره خلاصه ده.

-ګل پاڼې چیغه کړه.

-څه شی! دسمال!

مخ ته یې څپېړې ور واچولې، پوړنی ترې ولوېد، په چیغو شوه او په ځمکه بې حاله ولوېده.

شهیدې نکریزې

د خنداګانو او دریا له نرمو غږونو ډکه کلا له د باندې نه داسې ښکارېده لکه نوی سپړېدلی غاټول چې د حیواناتو له پښو لاندې شوی او بیا یې سر پورته کړی وي.

سپینږیرې په خپله مېرمن غږ کړل: وه بلا! درې ځله یې ناره کړه، خو ټیټ غږ به یې په کلا کې د ماشومانو او مېرمنو په غږونو کې ورک شو او د سپین سارې مېرمنې تر کمزورو غوږونو نه رسېده.

بل ځل یې خپل ټول زور ستوني ته راټول کړ او په لوړ غږ یې ناره کړه: کنېبېبې!

میرمن یې غږ وپېژاند او په منډه یې مخ ته راغله.

– خیر دی چې د کلا منځ ته راغلی یې او نارې وهې؟ سپینږیری به یې خو کلا له ښځو ده، یو کوچنی به دې رااستولی وای.

– ولا ښځې! له خوشحالۍ مې زړه داسې ډک دی چې هر څه یې رانه هیر کړي دي. خیر، چا سره دې چې د ناوې کور ته په نکریزو د تلو وعده کړې ده، ژر یې تیارې کړه، موټر او سړي

راټوولونکی: عیدمحمد عابد

تاسې ته انتظار دي.

– نه نه، مورې په پښو ځو. ښځې وایي د نکریزو د شپې همدا خوند وي چې پر لاره دریا ووهو.

– وه ښځې، شاوخوا پښتانه راچاپېر دي، دا مو کوم نوي رواجونه پیدا کړي دي، که خوشحالېږئ او که خپه کیږئ، د پیاده تګ اجازه نه درکوم.

شېبه وروسته موټران د ناوې د کور دروازې ته ودرېدل. هلته پېغلو او سپین سارو ناوې ته لاسونه سره کول او دلته ډله ځوانانو زوم رانیولی و، چا ټوکې پرې کولې او ځینو یې دفاع کوله. یو نژدې ملګري یې په لوړ غږ وویل:

– خچه ګوته یې ورسره کړئ او په ورغوي یې زړه واچوئ، چې غشی ترې وتلی وي.

– دا څه وایې؟ اوس خو یې باید زړه ټکور شي او ته غشی ترې باسې.

د ځوانانو لا د لاس په سره کېدو مشوره نه وه راغلې چې د زوم د ورور تلیفون ته زنګ راغی، نبکه یې و.

– مورې در روان یو، کور ته حال وکه چې شنې او تورې چاوې تیارې کړي.

– سمه ده حاجي لالا، چاوې تیارې دي، تاسې دې خدای په خیر راوي.

سپینږیري په یو زلمکي غږ کړل: ورشه هغه زمونږ ښځو ته وا تیارې شئ چې ځو، ناوخته دی.

د ناوې پلار لوړه وکړه: حاجي لال په خدای که پل لا واخلې، دا د خوشحالۍ شپه به دلته تېروئ، مه کوه چې ښځې خوشحالي وکړي، بیا یا الله یا نصیبه چې داسې خوشحالي مو نصیب شي.

– تا ته نور تکلیف نه درک... د چورلکو غږ یې خبره په خوله کې وچه کړه.

– یا الله ته خیر پېښوې!

– خدای دې خیر کړي، ورشه او ژر غږ پرې وکړه چې هسې کور ته ځان ورسوو، د کفر اولاد بیا چورلکې راپورته کړي، چې د چا په کور به غم مېلمه کړي.

سپین ږیرې حاجي لالا د اینګور په رنګارنګ ځونډو او زرینو چرمو اوبدلی دسمال په خپل سپین پاچ برسېره هوار کړ او په ترهېدلې ټیټ غږ یې وویل: خدای دې راته مبارکه کړي.

موټرې لا کلا ته نه وې رانژدې شوې چې له پاسه درز شو، له شاوخوا څخه هم ناتار ډزې وشوې او

د موټرو په اوسپنو د لګېدونکو وړو مرميو سپرغۍ د اسمان پر لور والوتلې. هلته د کلا له مهمان خانې د بارودو سرې لمبې پورته شوې.

د سپینږیري سپین پاچ په نژدې فصل کې ریتاړې ریتاړې پروت و او د ناوې دسمال د څنځلو په خاردارو ښاخونو کې ټوټه ټوټه زړېده.

د هلمند د موسی کلا د دې خړ کلي خلک له لومړي درز سره وپوهېدل چې په کلي یې د ناټو عسکرو او د هغوی د کورنیو ملګرو لخوا چاپه وهل شوې ده. هيڅوک له کورونو نه راوتل، خو عسکر یې کورونه ته ورتلل او یو یو یې ویشتل، له هوا نه پرې تورو چورلکو ټوله شپه مسلسله بمباري کوله.

سهار ژوندي پاتې شوي کليوال سترې ستومانه په کلاګانو او فصلونو کې په جسدونو راټولولو لګیا و، نیم کليوال هدېرې ته د قبرونو کندلو لپاره تللي و.

څو تنه ځوانان چې د ستومانۍ له وجې د نکریزو په شپه د زوم کور ته نه و راغلي، هغه وخته زبون وهلي شول چې د ځوانانو له وینو سره ګډې شوې نکریزې یې د مهمانخانې په دیوالونو پورې نښتې ولیدلې.

یو ځوان د زوم د پرې شوي لاس خپره ولیده چې په خچه ګوته یې نکریزې لګېدلې وې، ورو یې له ځان سره له غرېوه په ډک غږ وویل:

شهیدې نکریزې.

سوالګر

یو سوالګر د هندوانو پلورونکي ته ودرېد او په خواره خوله یې وویل: وروره غریب یم، څه نه لرم، که د الله د رضا په خاطر یوه هندوانه راکړې!!

دوکاندار په هندوانو کې وکتل او هغه بې کاره هندوانه چې، هیڅا نه رانیول، مسکین ته ورکړه...

سوالگر چې هندوانې ته وکتل، پوه شو چې د خوراک شی نه ده... په جیب اخته شو او شېبه پس یې څو پېچلي نوټونه را وایستل، هندوانه پلورونکي ته یې ورکړل او ویې ویل: ددې روپیو په اندازه راته یوه بله هم راکړه...

دوکاندار په هندوانو کې یوه ښه سمه او روغه دانه را واخیستله او سړي ته یې ورکړه... سوالگر دواړه هندوانې اسمان لوري ته ونیولې او ویې ویل: الهي! ستا بنده گان وگوره! ستا لپاره یې راته دا خرابه او ورسته هندوانه راکړه او د پیسو له پاره یې دا روغه او خوږه هندوانه راکړه!!!

شهیده مینه

خندا اخیستی وم دومره خندا، چې هېڅ مې ځان نشو اداره کولی. موبایل مې وشرنگېد ښې جیب ته مې لاس کړ خو موبایل مې کیڼ جیب کې و.

رنگ مې زیړ شو تندی مې راټول کړ په کیڼ لاس مې سترگې وسولولې. (مستعار نوم) اوهو څلور کاله وروسته یې اړیکه نیولې وه.

له ملگرو مې فاصله واخیسته، سینه کې مې درزا وه ته وا دوهمه نړیواله جگړه پکې پیل ده ساه مې نشوه اخیستی.

په نښتې او بنده ژبه_

حاحاحا هلوو!

بلې_ سلام علیکم

غږ نا اشنا و، زیاته یې کړه (زه یې دوسته یم، ناروغه شوې وه کینسر یې درلوده ویل یې چې سترگې مې پټې شوې دې شمېرې والا ته خبر ورکړه او څو شېبې وړاندې په داسې حال کې چې

ستا نوم يې اخيست ش شه ششش شهيده شوه).

د وران بریک غږونه شول ډریور جمپ ته بریک ونیوه زما سترګې لمدې وې د خيال نړۍ يې راړنګه کړه. اسویلی مې وکړ لوی سفر را تر غاړې و بیا لکه چې خوب وړی وم.

یادونه

د کیسو لیکوالان نه وه راته معلوم نو په

همدې خاطر مې ورسره یاداشت نه کړل،

همدا کیسې د بیلابیلو لیکوالانو دي.

د نورو مختلو pdf کتابونو د ترلاسه کولو لپاره

زموږ د تلیګرام چینل څخه لیدنه وکړئ.

https://t.me/ayapohizy

ستاسو ورور عابد

پاي